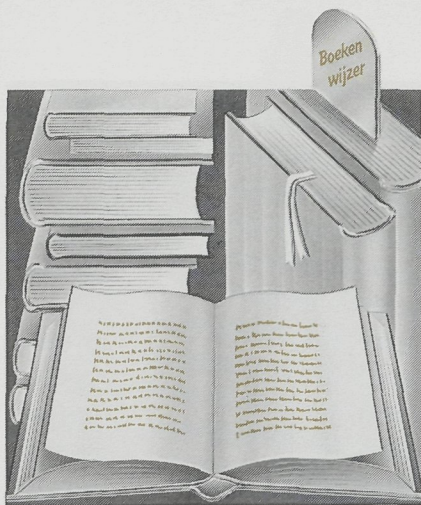

SIGNALEMENT

Samenstelling:
Gert J. Peelen

M.C. Doerer en A.W. Musschenga (red.), *De werkelijkheid van de wetenschappen*, Kok, f 32,50. Wetenschappen streven naar objectieve kennis van de werkelijkheid. Maar wat is objectief? En wat is eigenlijk de werkelijkheid? Vragen die in het wetenschappelijk bedrijf steeds vaker gesteld, en nogal uiteenlopend beantwoord worden. De verhouding tussen wetenschap en werkelijkheid was onderwerp van gesprek in een interdisciplinaire studiegroep van het Bezinningscentrum van de Vrije Universiteit. Dit boek doet verslag van de uitkomsten van dat gesprek.

Edgar Allan Poe, Jacques Lacan, Jacques Derrida, *De gestolen brief*, SUA, f 34,50. Literatuur, psychoanalyse of filosofie; wie van deze drie heeft het laatste woord? Volgens de psychoanalyticus Lacan de psychoanalyse, hetgeen hij in 1955 trachtte aan te tonen aan de hand van een verhaal van Poe. Jaren later kwam de filosoof Derrida terug op Lacans bewijsvoering. Misschien meent deze, is de literatuur de psychoanalyse wel te slim af. Het Franse den-

ken over de relatie tussen waarheid en fictie op lucide wijze verwoord.

Andreas Burnier, *Mystiek en magie in de literatuur*, Martinus Nijhoff, Vereniging voor Onderwijs, Kunst en Wetenschap, f 25,-.

Zelfs erudiete, academisch gevormde Nederlanders kennen doorgaans het verschil niet tussen magie en mystiek. Dat gegeven was voor de auteur, literator en ex-hoogleraar criminologie aan de Katholieke Universiteit Nijmegen, aanleiding haar gastcolleges aan de Groningse rijksuniversiteit aan dit onderwerp te wijden. Magische en mystieke stromingen in de literatuur zijn algemeen verspreid en van alle tijden, aldus Burnier.

Hans Joachim Störig, *Taal, het grote avontuur*, Het Spectrum (Aula-reeks), f 29,90. Een helder overzicht van de belangrijkste Europese en niet-Europese talen. Bovendien komen vragen aan de orde als: wat is taal?, wat is een dialect of een taalfamilie?, wat zijn dode talen en welke restanten vinden we daarvan terug in levende talen? Het boek doet zich voor als een spannend leesboek voor de leek en als inleidend studieboek dat voor vrijwel elke opleiding geschikt is. De auteur werd eerder vooral bekend met zijn meerdelige 'Geschiedenis van de filosofie'.

Willem Zuidema, *De ver-*

geten taal van het verhaal, Ten Have, f 22,50. Hoe komt het toch, vraagt Zuidema zich af, dat wij de taal van het verhaal niet meer verstaan? Het zal wel weer door de televisie komen. Maar – vechtend tegen de bierkaai of niet – de auteur waagt desondanks een poging de lezer weer op 'oorhoogte' te brengen met de traditie van het vertellen; een traditie, waarin mensen hun belevingen en herinneringen verhalenderwijs doorgeven, of oude verhalen opnieuw vormgeven of inkleuren. Maar eerst nog even lezen dus.

Peter Jay en Michael Stewart, *Wereldcrisis op komst*, Zomer & Keuning, f 24,90. De britten Jay (oud-ambassadeur in de V.S. en nu topman in de Engelse krantenwereld) en Stewart (lector in de politieke economie) schetsen, op grond van reële huidige ontwikkelingen, een somber toekomstscenario, gericht op de periode die zich uitstrekt tussen nu en 2000. 'Ineenstorting van de wereld-economie en einde van de democratie', zo luidt de ondertitel, die gelukkig wordt gecompleteerd met een dikgedrukt vraagteken. Het boek kan dus ook gelezen worden als een laatste waarschuwing.

Jan van Barneveld, Bob Goudzwaard en Evert van der Poll, *Voor niets gaat de zon op*, Merweboek, f 11,50. Ontwikkelingssamenwerking lijkt in alle opzichten een goede zaak. Keerzijde van de medaille is echter dat daarbij in de praktijk

nog te weinig rekening wordt gehouden met de gevolgen daarvan voor het milieu in de Derde Wereld. Dit boekje bevat bevat de tekst van een drietal lezingen, september vorig jaar gehouden op een 'startdag' van de Stichting Goed Werk. Ontwikkelingssamenwerking, vriend of vijand van het milieu? En: kan het ook anders? Dát zijn de kernvragen.

Heleen M. Dupuis, *Wat is goed voor een mens*, Balans, f 22,50.

De bekende Leidse hoogleraar in de medische ethiek snijdt in deze bundel artikelen vragen aan die, als gevolg van de voortgaande ontwikkelingen op medisch gebied, steeds vaker gesteld worden. Gaan die ontwikkelingen hun eigen gang, of is enige rem of controle daarop nog mogelijk? En is de ethiek niet een te vaag vakgebied om bij de bezinning op dergelijke vragen een bijdrage aan de discussie te leveren, die enig houvast biedt? Als het aan Dupuis ligt staat de ethicus niet met lege handen.

